

Излази суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на годину 1 ф., на четири године 2 ф., на четврт године 1 ф.

За АУСТРО-УГАРСКУ, БОСНУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на годину 6 ф., на по године 3 ф., на четврт године 1 ф. 50 новч.

За све остале земље годишње 20 фран. у злату, на године 10 фран., на четврт год. 5 фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Цетиње, 8 фебруара.

Један прости и неосновни глас, што је бечки „Кориспенденцбиро“ саопштио, да је Цар Никола II позвао Црногорског Књаза Николу у Петроград, доносио је био „да помами „Н. С. Преса“, да излије своју срдбу и жуч у грдијама и пријетњама против ове наше земљине, која никоме ништа не чини, нити је никоме што крива осим што је жива. „Н. С. Преса“ сада се боље него икада показала да није орган јавнога мњења велике државе, која е нама гранична, и не само коректно но и пријатељски се с нама оихаћа. Расположење Аустро-Угарске, коју са стављају толике пародиости, није нам непријатељско, нити може бити, а ево зашто: Немци аустријски, људи данас највише на свијету изображени, имају своје природне тежње, о којима им се све мисли прте, да се мало или нимало не стављају за Црну Гору, њене везе, њену будућност, и за њену бједу и невољу, осим из човјекољубија да би јој даном приликом само помагали а не одмагали; Италијани аустријски, ни они не могу никакве зловоље имати против Црне Горе, — Румуњи на исти начин; а напротив осамнаест милиона Словена аустријских сви добро желе Црној Гори. А што могу имати противу нас херојски Мађари, они витезови, који су били предстража Хришћанства у неко доба, као што смо били и ми у маломе све до најновијег времена? Дакле ко је то у Аустро-Угарској, коме је Црна Гора три у оку, кад е једне стране узмемо вазда великодушно расположење Монархово и коректно и пријатељско држање његове владе, а с друге већине народа сродног и љубав прама нама? То је само Израјљева народност. Она се брине о нашим односима са Русијом, она плаче над нерасположењем рускога Цара на спрам нашега Владара, — та благородна народност, оглашена храброшћу вечјег срца, чак смије и пријетити!

Умири се бечки Израјље, и знади лијено, докле год се наша крв не измијени и постане ваном — што неће никад бити — нами се односи са Русијом не мијењају. Руски народ са црногорским биће вазда душевно један; а Главе руског и црногорског народа није вазда руку под руку, на да им се и облици садашње аутократичне владавине у републиканске измијене!

Вијест о путовању Књаза Николе у Петроград тебе, Израјље, помами и разгоронади — ма за што? — Биће ти се можда призрио иза брда негдје врх од ханцара црногорскога с једне стране, и уни казачкога коња с друге, гдје измаљају из чесова лука, на свијест изгубио.... И у томе страху за то стављани питања: да ли ће руском Цару пријатељство Књаза Николе надокнадити пријатељство Јермене? — и да ли ће се руски Цар одлучити, да без другог пријатељства осим црногорског Балкан запали? — предпостављајући, да је сва Јеврона непријатељ Књазу Николи.

Али еда не узбуде сва Јеврона такав непријатељ нашем Господару!

Моменталне прилике не доуштају нам, да одговоримо бечком листу, како бисмо шћели, него доносимо следећи чланак једног другог бечког листа, честитог „Парламентера“, који је на исту адресу упућен:

Кориспенденцбиро донесе нејамчену вијест, да ће црногорски Књаз на особити позив руског Цара поћи у Петроград. Ова нејамчена и одма опроргуна вијест проузроковала је знатну узбуну у политичком свијету. Што може бити сврха овога позива? Јесу ли еродички, јесу ли други узрци приватне природе, или су политички узрци и унутра, што овај позив налажу? Ово су била питања, што су теретили оваку савјест ових, који хоће да уздрже хаос на Балканском полуострву у status quo. Црногорски Књаз је као једини југословенски Владар, који слободу исто као и словенску мисао високо држи, свијема непријатељима Словенства онасан противник. Што су грђе политичке прилике на Балканском полуострву, то се више подиже особа Књаза Николе из тога туђинским интригама преривеног хаоса. Чист и узвишен он стоји на високим врховима Црне Горе, као мудар и стрјељив посматрач словенске ерамоте на Балкану; као звијезда водиља свима онима, који вјерују у правду и у срећну будућност Словена. За то и јест Књаз Никола једини поуздани пријатељ не само покојнога Цара, него и Русије у овје, па за то и Цара Николе II.

Не тре а невог пријатељског односа, само цула карактера слика црногорског Књаза као словенског и православног владара јесте, шта ел свим природне везе између Русије и Црне Горе спуже и утврђује; ни богатство, ни простор земље не пада на вагу, него само поштени карактер, само вјерност и некрена оданост Књаза Николе Русији и словенској ствари јесте, што чини да га пријатељи траже а да га се непријатељи боје. Мала чета од 300 Швартаваца под Леонидом задржала је безбројну силу непријатељску у Термопилима, докле су се његови прибрали и приправили — они су пали као јунаци, јер је њихово осјећање дужности и љубав према отаџбини била виша од свију добара на свијету; на тако могу непријатељи Словенства и Црну Гору сматрати као малу чету термопилиских јунака; а да и они могу то сравићење издржати, њихова вјековна јуначка дјела са Турцима дају најрјечитији доказ.

Дакле нова политика авције одвета није, што би мирољубиви Цар Књазу црногорскоме дао — та је политика већ дата, она је и не може друга бити него што је до сада била — словенска, и ми хоћемо да поплашене утјешимо, и да их увјеримо, да један позив црногорског Књаза у Петроград, још по би значај пламен на Балкану; овај пламен ће у своје вријеме сам доћи, и плодови његови паукоу е скут онеме словенском владару, који узмије са најинтимнијом љубави према Словенству здружити храброст и чистоћу карактера. То је значај Књаза Николе, који ничим, а најмање ентимчарским и ниским онадањем не може бити понижен.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

ЦЕТИЊЕ, 9 фебруара.

Са бојишта јапонско китајског гласови нам дошјеше побједу иза побјед Јапонаца. Освојењем Веј хај-веја Јапонци су завладали печелијским заливом, и тако оно бродовла што још преостаје Китајцима у даљим водама не може већ шкочити јапонским операцијама противу китајске престонице. Главни непријатељ Јапонцима на путу у Пекин остаје само сурова зима, али је и она на измаку. До мало ће на бојишту освајути прољеће, и Пекин

ће пасти у јапонске руке. То у Пекину предвиђају, и за то покушавају да обнове преговоре о миру са Јапоном.

Лондонски „Дели Њуз“ дошо је услове, на којима ће јапонска влада да обнови преговоре, али „Н. Времеја“ не може да вјерује, да ти услови политичу из поуздапог дипломатског извора, како по њиховом својству, тако и по томе, што јапонска влада ничим још није објелоданила тог самопоуздања, што прелазни сваку мјеру. Јапонска је влада доста цивилизована, да схвати неостварљивост таквијех прохтјева, као што је присаједићење Кореје и Порт-Артура. Јапонска преса може колико хоће изјављивати, да Јапонци неће допустити никаквог заштитинства Китаја и Кореје. Публицистима јапонским слободно је сумњати у сагласје између заштитергованијех јевронских држава на далеком истоку. У своје вријеме, и може бити брзо, они ће се увјерити, да су се варали. Било је вријеме, кад је Јапон могао рачунати на Инглеску против исправдљивијех захтјева Русије и Француске, али је то вријеме прошло. У Токију су учинили двије велике грешке, прво обративши се Немачкој, и одма за тијем изјавивши, да Инглеска не може рачунати на оне користи, што јој обећаје заштита Китаја. Инглеска ће дјејетвовати заједно са Русијом и Француском не по својој великодушности, него што ће тијем путем добити много више, него ли противећи се Русији, која хоће да уздржи самосталност Кореје, и Француској, која хоће да обезбједи коначно свој положај у Индо Китају.

Из ове изјаве категоричке цетроградског листа видимо дакле, да се Инглеска коначно споразумјела са Француском и Русијом односно услова китајско-јапонског мира, и да наравно будућност Китаја и Кореје зависи од овог споразума трију великих сила.

Већ по овоме споразуму односно ствари на далеком истоку види се, да се Инглеска приближила Русији и Француској; али у јерменском питању Русија као да не иде рамо уз раме са Инглеском, која је ово питање озбиљно прихватила. Петина Русија и Француска пристаде су уз Инглеску односно комисије, коју је Султан одобрио, да разврда стање у Јерменској; али преко вође Султанове Русија неће ни стопе даље. Инглеска итамна без разлике странака била је устали на Туреку, на чај рачун нудила је Русији сваке могуће уступке. То Русији није било нимало угодно, и у Цариграду су се у брзо увјерили, да је руска влада са свијем равнодушна према тијем инглеским предлозима; али ипак агитација инглеских јермонофила могла је потакнути сумњу неким турским државницима, да би могла Русија и противу њене воље бити увучена у јерменско питање, што Инглеска раснирује. „Та сумња — вели „Новое Времеја“ — нема никаквог основа, али за то нијесу Турци одговорни. Од како се у Цариграду боре за првенство упила инглески, немачки и аустријски дипломат, Порта живи у таквој атмосфери сумњивијех политичких интрига, да јој се може опростити што нема повјерења ни у владе, које систематички стоје далеко од тијех интрига. Савјетницима Султановијем

Претплата шаље се у плаћеним листима непосредно администрацији „Глас Црногорца“ на Цетиње, или отпратом поштом новца на коју др то пошту; а коме је наручије може се претплатити црком г. *Петра Ракићевскога*, књићар, агента у Котору. Доноси се ишау уредништву. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се, по простору који ваузму на петита 7 новчића од реда за први пут, и за сваки даљи пут по 5 новчића. За огласе веће и на дуже вријеме попушта се.

могло је лако доћи у главу, да у овом часу, када предстоји интервенција у китајско-јапонски спор трију великих сила, еусједнијех Китају по својима областима у Азији, Инглеска може покушати да добије од Русије у послединама те интервенције што више користи при буђењу источног питања. Ако се та сумња збоља појавила код Порте, то би се могло разумјети сазивање турске резерве, о ком инглески листови пишу. Ипак цариградска влада може бити увјерена, да се у Русији према тој мјери односе без сваког незадовољства и беспокојства. Наши стари рачуни са отоманском империјом довршени су за дуго, и ако се они када обнове, то неће никоме у нас доћи у главу, да тражи помоћи Инглеске. При ријешавању китајско-јапонског спора источно питање неће играти никакве улоге, јер се у ову ствар не може увући без сагласија Русије, а то сагласије ни у ком случају неће имати мјеста. Ако Порта држи, да се ваћа мјера противу прохтјева Инглеске, то је пезни посао. Постаравши се, да удаљи како треба сваки повод инглеској агитацији односно јерменског питања, Порта ће довољно себе оградити од опасности, која ју је принудила, да у мирно доба сазивље резерве.

Кашње је била опроргуна ова вијест, да Турека сазивље резерве, али ми доносимо ову изјаву цетроградског листа као врло значајну, јер она свједочи, да Русија није солидарна са Инглеском према Турекој, и што је још важније, да Русија хоће е Турском у пријатељству да живи.

НАШ ТРГОВИНСКИ ПРОМЕТ СА ИТАЛИЈОМ.

Ми смо већ говорили о нашем трговинском промету са Италијом; сада нам етаже глас, што се у корист тога промета у италијанској журналистици подигао, те наодимо, да ће бити од користи, да се тај глас и међу нама чује.

„Газета дел' Емилија“, што у Болонји излази, донијела је из пера нашег пријатеља дра Балдавија чланак, у ком даје израза захвалности влади италијанској, што је закључила конвенцију са парабродским друштвом „Пуља“ односно тивања арбанишко-црногорских лука; али у почетку друге године, од како они параброди тичу луке источне обале јадранског мора, констатира, да ипједан трговачки центар у Италији није осјетио ову везу парабродску, и пошто се бојати, да ће тако и униријед следовати, опомниће владу и намеулао друштво, да се постарају односно разијелијех модификација у дотичној конвенцији, да предобију једно средство, којим Италија може да унириједи своју трговину, а који је знао аустријски „Лојд“ узети у своје руке својим седмичним брзим линијама вазошу Тријешћа и Леванта.

Писец налази главни узрок неуспјеху друштва „Пуља“ у томе, што његови параброди тичу наше луке само сваке петнајест дана, и што итинерар ове линије није удешен како треба. Ако ће чивити утакмицу „Лојду“, писец мисли да би требало учестати тивање наше обале, и сврћати у Котор. Итерес Италије захтјева, да се развију озбиљне трговинске везе са Арбанијом и Црном Гором, воје су лишене сваке прете манифактуре, те Италија може наћи одушке својој индустрији и свој извоз увеличати. У Црној Гори и Арбанији могу италијски фабрикарни производи разне свите, разви постав, разну хартију, живине, свијеће етеарике, разне тераље, стакленарију, разне воже за обућу, гвоздија, и уовиће све производе индустрије. За то позивље италијске трговце да ишау своје агенте, као што чине аустро-угарски, е кампионима, који су у Црној Гори и Арбанији сасвијем непознати.

Листови опрорвајају вијест, да су Русија и Инглеска понудиле посредовање између Китаја и Јапона.

НИКО ПЕРОВ БРАНКОВИЋ

у дубокој својој старости у 93-ој години премину 28 јануара ове године овај гласити јунак-хајдук-четовања. — Од 20 те године на све до потоње битке вазда се је његов глас чујао кроз барску Крајину догоњени велике пљосове и четујући, те му се може без грехоте рећи:

Бранковићу Нико стари
Као хајдук бјеше при
Те се мали, ће се жарити,
Ће се бије, ће се кријити.

Од пристана на до Балта,
И Можуре до Русије
Куд му мета не допира
Тога мјеста било није.

Од великог имања што је браћи оставио, назад ист година купио је два велика звона саборној цркви св. Гроноје у Глух-Долу у вриједности од 408 фиорина. — Гостопримство његово на главу је било, као и сажалевање сиромаша и потпомагање их сваком приликом. Пероднијех година није гледао да се обогати, по позјам гладном: житом и паром, на кад му Бог да онда да му врати. Из љубави, сирам његовог темељито јунаштва и поштења било је преко 500 дуна на ожаловање. — Са њиме је ово племе сахранило једнога из кола својих најбољих јунака, жалећи што није оставио поље себе наследиства. — Јака му ерсека земља због које је хиљадама пута како у хајдукству тако и у четовању излагао свој живот опасно-стима.

Глуходољанин.

ЈАВНА ЗАХВАЛА.

Нека је хвала: Бољевићима, Димјанима, Сотоњићима, Врчеланима, Подгоранима и Душљанима, особито захваљамо браћи Глуходољанима, који у великом броју учествовали при сироводу нашег негда незаборављеног стрица пок. **Ника Бранковића**, а нарочито хвала учитељу Бољевићком, који је са ђацима сироводу присуствовао. — С овим им и по други пут свијема захваљамо на братском саучешћу, одзиву и жалости.

Глух-До, 5 фебруара 1895 год.

Ожалована:

Браћа Бранковићи.

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Браћа Бранковићи из Глух-Дола, ђацима ове школе, на броју 80, што су учествовали при сироводу пок. **Ника Бранковића**, извољене даровати фиор. а. вр. 40. — Овим јавним путем, у име школе дјеце, најтоплије благодари

Бољевић, 6 фебруара 1895.

Управа школе бољевице.

ОБЈАВА.

Кућа пок. Богдана Мемедовића налазећа се уз кућу пона Ђоке Мијусковића у новој вароши у Никшићу, продаје се на јавном аукцији за измиру његових дугова, зато се позивају сви они који би жељели именовану кућу купити да се пријаве код овог Суда најдаље до 11 априла ове 1895 године, јер ће се кућа тога дана уступити ономе који највише цијену за њу понуди.

Никшић, 13 јануара 1895.

Број 13.

Управитељ вароши Никшића
Ђуро Ђеловић.

(2-3)

Maladies secrètes

impotence, sont guéries avec sûreté. Traitement par lettre après l'envoi d'informations spéciales qui soient accompagnées de timbres-poste pour la réponse. Se diriger à l'adresse:

OFFICE CARITAS

57, Boulevard de Strasbourg

(19-26)

PARIS

са нарастосом за покој Њезине добре душе. Служили су пои Марко и пои Јоко Мартиновићи. Били су присутни браћа и сестре драге Покојнице, блиски сродници, доста народа и дјеча основне школе са својим учитељем.

(Изванредно посланство.) Гоев.

Војвода Војко Петровић, предједник државног савета, и г. Јанко Вукотић, перјанички командир, данас крећу пут Беча на погреб Његовог Царског Височанства Арцидуке Алберта.

(Писмо уреднику.) Г. Д. А. Агрелев Славјански уривао је из Дубровника следеће писмо нашем уреднику:

Дубокоуважени Г. Уредниче,

Трудно ми је изразити Вам моју жалост, када сам ја, наодећи се у Котору, на подножју Црне Горе, био лишен могућности, услед необичних снегова по планинама, да дођем на Цетиње — што је била сврха овога мога пута по јадраниском мору.

Жалост, туга, сазнање, да ми се већ никада неће пружити прилика, да предузмем тако трудан и тежак пут, да никада већ нећу моћи посетити вашу херојску земљу, где сједи Херој и Пјесник, Словенски Орао — Књаз Никола. Ја и сви 50 Руса, што састављају моју пјевачку дружину, живјела смо до сада у пријатној нади, да ћемо се поклонити Књазу, као најпопуларнијем и најсимпатичнијем у средњи руског народа Владару народа црногорског, да се поклонимо Њему као пријатељу нашега — јао! — покојнога обожаваног Цара Александра III! Ја сам хтио отпојати литургију у катедралној цркви вашој и заједно с Вам свијема — установицима цетињским помолит се за здравље и срећу Књаза Николе и Његове Породице, и хтјели смо такође пожелети покој души и царство небеско покојној Цару-Миротворицу, отелуживши му нарастос... по изванредна зима овогодишња и оуетво могућности саобраћаја, понављам, лишили су ме најљепше шансе, лишили су ме, да неупуни горућу моју жељу! У малом Котору био ми је изражено много братских осјећаја и ријечи утјешних у мом болу, и у православној цркви ми смо се сви молили и жељели искрено и ердечно здравља нашем Словенском и Љубљеноме Књазу и Његовој Породици.

Како је велика била жеља наша да посетимо Цетиње, могу Вам потврдити херојским поетичком двају мојих пјевача, који су се одважили не обавијући се ни на какве препреке, ризикујући и здрављем и својим животом, да иду на Цетиње и да поднесу од стране свијех нас руски поклон Његовом Височанству са нашим и све Свете Русије добрим жељама. Недавно је Његово Височанство примило поеланство нашега Цара — а ја е мојом пјевачком дружином хтио сам да дођем као посланик рускога народа.

У петак, 27 јануара, моји смјели, Фодор Николајко-Острожеренко, малорус полатавске губерније, и Иван Шљечин великорус, оба млада од 25—26 година, рано јутром, по киши, кренули су старијем путем. Поселије великих напора, по страшној вјетру, кад је на њиховијем очима вјетар оборно кочију с коњима, што је одла е Његуна, разбивши преи руке несрећном кочијашу, четири уре находећи се на киши, они су стигли на Његуше. Овдје, одахнувши његолико, оеушвили се и закуеивши код некаквог Њемца Рајвајна, који ржи гостопошцу, и који их је добро одрз за оно мало, што им је изипо да једу, они се рјешили да сами без пратиоца крећу даље, с мишљу: да смјелима Бог помаже и да Русу није ништа немогуће — и на уру по подне упутили се. По силној киши, граду и енијегу једва допријеше до Дубовика, задививши све својом појавом по тако ужасном времену. Сјутри дан у јутро, трудни, у мокрим хаљинама и раздртим цизама у 9 ура приејели су на Цетиње. Да се такви прикажу Његовом Височанству они нијесу смјели ни промислити. Рускога министра није било на Цетињу а његов секретар је спавао врло дуго, и они га нијесу могли видјети, да га замоде да поднесе етоама Књаза поклон и осјећаје искрене љубави и поштовања моје мале дружине и свега рускога народа. Повратак им је био и још гори и опаснији: тек живи су стигли у Котор морално незадовољни, а финансијски погинули.

Молим Вас, г. уредниче, да ово писмо моје саопштите у вашем листу, да Његово Височанство види, каквијех смјелијех младих има у Русији, и како је била велика жеља наша, да посетимо Цетиње. Но човек предлаже а Бог располаже.

Дубровник, 30 јануара 1895.

Споштовањем одани ван
Д. Славјански.

као тај живот, и да има срца да учествује најинтимније у путовању бокела по сви јету за кором хљеба.

Само бих препоручио пјеснику, да не хита, да стрљесем обрађује своје производе, те да више нази на каквоћу него ли на количину њихову. А пјесме препоручам искрено.

Т.
Поглед на индијску драму. Написао др. Милан Јовановић. Глас XLV Српске Краљевске Академије у Београду, штампано у штампарији краљевине Србије, 1894. Цијена 0.50 динара.

Празновјерице и злочини с парочитим погледом на празновјерицу о законаном благу. Од дра Мил. Р. Веселића. (На по се штампано у Годишњици Н. Чупића кн. XIV) у Београду, државна штампарија краљевине Србије, 1894. Цијена 1 динар.

Чудеса Пресвете Богородице с кратким наукама написао Игуман Дионисије Миковић, управитељ манастира Бање у Брки Которској. Књига прва. Прештампано из „Бос-Херц. Историјика.“ Сарајево прва српска штампарија Риете Ј. Савића, 1894. Цијена 25 новчића.

(Листови.) Изашла је прва свеска „ПРОСВЈЕТЕ“ са овом садржином:

1. Беседа, коју је говорио Високо преосвештени гоев. Митрополит Митрофан при осећењу цркве у Жабљаку.
2. Учесће разума у вјери, нише професор Л. Перовић.
3. Словенска служба у римокатоличкој цркви, од У.
4. Религија и наука, од др. К. Теодоридеса.
5. Омјалије, нише Дионисије Миковић, игум.
6. Палеестина под влашћу хришћанских императора, од А. Кјуре, прев. М. Никшић.
7. Енциклика Панае Лава XIII и одговор рускијех и српскијех листова од Л. Т. П.
8. Цвјетник духовни, афоризми.
9. Братски поглед на наше свештенство у прошлости и садашњости, од Ф. Радичевића.
10. Извјештај а основнијем шк. Црногорскијем, ревизора Ђ. Шпадијера.
11. Црквени гласник.
12. Школски гласник.
13. Књижевни гласник.

— У Биограду је покренуо г. Владислав Ст. Кабански нов лист за науку, забаву и умјетносом под насловом „САВРЕМЕНИК“ а е мотом: „Мир кући овој!“ Излази сваке суботе на једном табаку а цијена му је 12 динара или круна. Лист је добро уређиван и ми га топло препоручамо свакој ерској кући.

(У српску књижевну задругу за III коло) уписали су се још и ова госнода:

- За издаваче:
- Г. Иво Воновић, управитељ војне радионице на Риједи;
 - Ђуро Поповић, гл. шк. надзорник;
 - Филип Радичевић, сек. митрополије;
 - Саво Радуловић, сек. управе виоши Цетиња;
 - Никола Митровић, бриг. ађутант;
 - Поп Јоко Гојнић, Црница;
 - Лука Јововић, учитељ, Црница;
 - Мираш Вукић, учитељ у Вару.
 - Лазар Бољановић, предјед. општине Никшић.

За улагаче:

Г. Радомир Вешовић, бриг ађутант.

— Из Сан Франциска пишу нам:

„Српско-Црногорско Добротворно и Литерарно Друштво“ у Сан Францеску држало је своју годишњу сједницу у декембру мјесецу прошле године, на којој је било, као и обично сваке године бирање чиновника за 1895 годину, и ова госнода бјеху једногласно именована и потврђена: предједник Н. Ј. Вукановић, потпресједник Ф. Д. Куртоши, благајник С. Геруновић, рек. тајник Л. С. Турић, финан. тајник Ђ. А. Дабовић; одборници: И. Вучковић, С. Јововић, М. Шошић и Ј. Спачић.

Друштво напредује сваком даном боље, морално и материјално; а што је најплеменитије у овом друштву јест вјерска еношљивост, и ово је један велики узрок те напредује ово друштво.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

Цетиње, 9 фебруара.

(Саучешће у жалости.) Његово Величанство аустро угарски Цар израдио је Његовом Височанству Господару саучешће у жалости преко г. генерала Миликовића, аустро угарског министра на Цетињу, а тако и од графа Калпокија и високе ц. к. Владе.

(Народна корота) за блаженопочившом Великом Војвођином Станом трајаће до 20 фебруара.

(Задушница.) У уторник на седмци блаженопочивше Велике Војвођиње Стане била је у Вајшама литургија